

In de stilte van de nacht

Michael Connelly bij Boekerij:

Tunnelrat
Betonblond
Nachtgoud
Hartzuur
De dichter
Kofferdood
Bloedbeeld
Spoordood
Maanstand
Donkerder dan de nacht
Stad van beenderen
De jacht
Verloren licht
Stroomversnelling
Slotakkoord
De Lincoln-advocaat
Echo Park
Blind vertrouwen
Het laatste oordeel
Ongrijpbaar
Tweede leven
De herziening
Het recht om te zwijgen
De val
De zwarte doos
De interne jury
Brandhaard
Over de grens
De keerzijde
De nachtploeg
Twee soorten waarheid
In de stilte van de nacht

www.boekerij.nl

Michael Connelly

In de stilte van de nacht

Renée Ballard en Harry Bosch besluiten samen
de dood van een weggelopen tiener te onderzoeken

ISBN 978-90-225-8774-4

ISBN 978-94-023-1347-5 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Dark Sacred Night*

Vertaling: Ineke van Bronswijk

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2018 Hieronymus, Inc.

© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor inspecteur Mitzi Roberts,
mijn inspiratiebron voor Renée*

BALLARD

1

De agenten hadden de voordeur open laten staan om de boel te luchten. Ze dachten dat ze haar er een plezier mee deden. Maar het was een schending van het reglement dat bewijsmateriaal op een plaats delict zeker moest stellen. Insecten konden in en uit vliegen. Een tochtvlaag kon DNA-sporen beïnvloeden. Geuren konden vervliegen. Als je een plaats delict opfrist, verlies je per definitie een deel ervan.

Maar dat wisten de agenten allemaal niet. Volgens de melding die Ballard van de officier van dienst had doorgekregen, lag het stoffelijk overschot al twee tot drie dagen in een afgesloten huis zonder airconditioning. Volgens hem stonk het er als een zak met bunzingen.

Pal voor Ballard waren twee zwart met witte surveillancewagens geparkeerd. Ertussen stonden drie agenten op haar te wachten; Ballard had ook niet verwacht dat ze binnen zouden blijven bij een stinkend lijk.

Boven hen, op negentig meter hoogte, cirkelde een helikopter, met het zoeklicht op de straat gericht. Het leek wel alsof een riem van licht de draaiende helikopter op zijn plaats hield.

Ballard zette de motor uit, maar bleef nog even in haar burgerauto zitten. Ze stond voor een opening tussen twee huizen en kon uitkijken over de lichtjes van de stad, die een immens tapijt in de diepte vormden. Niet veel mensen beseften dat Hollywood Boulevard omhoog kronkelde, smal en bochtig, naar een gebied met woonhuizen in de bergen, ver weg van de blingbling van het toeristenmekka, waar

bezoekers poseerden met gekostumeerde superhelden en sterren in het plaveisel. Hier in de heuvels heersten geld en macht, en Ballard wist dat een moord in dit gebied alleen aan de grote jongens van het korps zou worden toevertrouwd. Zij was niet meer dan de babysitter; de zaak zou niet lang haar verantwoordelijkheid zijn. Bureau West Homicide zou het van haar overnemen, of misschien zelfs Robbery-Homicide Division in het centrum, afhankelijk van wie er dood was en wat zijn of haar sociale status was.

Ze keek weg van het uitzicht, deed de interieurverlichting aan en pakte haar blocnote. Ze kwam net van de eerste melding van haar dienst, een doodgewone inbraak in een zijstraat van Melrose, en had aantekeningen gemaakt voor het verslag dat ze zou schrijven als ze terug was op het bureau. Op een nieuwe pagina noteerde ze de tijd – 01.47 uur – en het adres, plus een opmerking over het heldere en zachte weer.

Nadat ze het lampje uit had gedaan stapte ze uit, maar het blauwe zwaailicht liet ze aan. Ze liep naar de achterkant van haar auto en deed de achterklep open om haar spullen te pakken.

Het was maandagnacht, haar eerste dienst van een week zonder haar vaste maat. Ballard wist dat ze haar kleren minstens nog één keer zou moeten dragen en misschien wel twee keer. Er mocht geen lijkenlucht aan haar pak gaan hangen. Ze deed haar jasje uit, vouwde het zorgvuldig op en legde het in een voor bewijsmateriaal bestemde lege kartonnen doos. Vervolgens haalde ze haar speciale witte overall uit een plastic zak en trok die aan, over haar schoenen, broek en bloes heen. Ze trok de rits dicht tot vlak onder haar kin en plantte haar voeten een voor een op de bumper om het klittenband dicht te maken rond haar enkels. Nadat ze hetzelfde had gedaan met de manchetten waren haar kleren hermetisch verzegeld.

Uit de tas met spullen viste ze wegwerphandschoenen en het mondkapje dat ze vroeger toen ze nog voor Moordzaken werkte bij lijkschouwingen had gebruikt, waarna ze de klep sloot en naar de drie mannen in uniform toe liep. Toen ze dichterbij kwam herkende ze brigadier Stan Dvorek, de piketman, en twee agenten die al zo lang

nachtdiensten draaiden dat ze tegenwoordig werden ingeroosterd voor het rustige en makkelijke werk in de Hollywood Hills.

Dvorek was kalend en dik, met de brede heupen die het gevolg zijn van lange jaren in een surveillancewagen. Hij leunde met over elkaar geslagen armen tegen de achterbak van een van de auto's. Hij stond bekend als Relic, het relikwie. Als je er vrijwillig voor koos om nachtdiensten te draaien en dat bovendien jarenlang volhield, kreeg je steevast een bijnaam. Dvorek was de huidige recordhouder; een maand eerder had hij zijn tienjarige jubileum bij *the late show* gevierd. De twee agenten, Anthony Anzelone en Dwight Doucette, werden Caspar en Deuce genoemd. Ballard, die pas drie jaar in de nachtdienst zat, had nog geen bijnaam. Althans niet dat ze wist.

'Hallo, jongens,' zei Ballard.

'Hé, Sally Ride,' zei Dvorek. 'Wanneer ga je de ruimte in?'

Theatraal spreidde Ballard haar armen. Ze wist dat de wijde overall eruitzag als een ruimtepak. Misschien, bedacht ze, had ze daarnet haar bijnaam gekregen.

'Ik zou er maar niet op wachten,' zei ze. 'Is het zo erg dat jullie naar buiten zijn gevlucht?'

'Nog erger,' zei Anzelone.

'Het huis is een snelkookpan,' vulde Doucette aan.

Relic richtte zich op van de achterbak en kwam ter zake. 'Blanke vrouw, een jaar of vijftig, zo te zien met een stomp voorwerp neergeslagen, diepe wonden in het gezicht,' somde hij op. 'Iemand heeft haar flink te grazen genomen. Alles ligt overhoop. Het kan inbraak zijn geweest.'

'Seksueel misbruik?' vroeg Ballard.

'Haar nachthemd is opgestroopt. Tot aan haar buik.'

'Oké, ik ga naar binnen. Wie van jullie is dapper genoeg om mee te gaan?'

Er waren geen vrijwilligers.

'Deuce, jij hebt het hoogste nummer,' zei Dvorek.

'Shit,' zei Doucette.

Doucette was de jongste van de drie en had dus het hoogste serie-

nummer. Hij trok een blauwe bandana om zijn nek omhoog over zijn mond en neus.

‘Je ziet eruit als een Crip,’ merkte Anzelone op.

‘Hoezo, omdat ik zwart ben?’ vroeg Doucette.

‘Omdat je een blauwe bandana voor je porem hebt,’ zei Anzelone. ‘Als-ie rood was, zou ik zeggen dat je eruitzag als een Blood.’

‘Ga nou maar mee naar binnen,’ zei Dvorek. ‘Ik heb geen zin om hier de hele nacht te staan.’

Doucette deed wat hem werd opgedragen en liep naar de openstaande deur van het huis. Ballard kwam achter hem aan.

‘Hoe komt het trouwens dat we de melding nu pas binnen hebben gekregen?’ vroeg ze.

‘De buurman kreeg een telefoontje van de nicht van het slachtoffer in New York,’ zei Doucette. ‘De buurman heeft een sleutel, en het nichtje vroeg of hij even wilde gaan kijken omdat de dame al een paar dagen niet op telefoontjes of appjes reageerde. De man doet de deur open, de stank slaat hem tegemoet en hij belt ons.’

‘Om één uur ’s nachts?’

‘Nee, veel eerder. Maar de middagploeg was tot het eind van de avond zoet met de achtervolging van een voortvluchtige inbraakverdachte, helemaal tot aan Park La Brea. Niemand had tijd om hierheen te gaan, dus kregen wij de zaak pas bij de briefing. We zijn zo snel mogelijk gekomen.’

Ballard knikte. Het klonk haar dubieus in de oren. Dat park was veel te ver weg voor zoiets simpels als een inbraak. Het leek haar waarschijnlijker dat de hete aardappel van de ene dienst naar de andere was doorgeschoven omdat niemand trek had in een ontbindend lijk.

‘Waar is die buurman nu?’ vroeg Ballard.

‘Thuis,’ zei Doucette. ‘Hij zal wel onder de douche staan en VapoRub in zijn neus smeren. Dit vergeet hij nooit meer.’

‘We hebben zijn vingerafdrukken nodig om hem uit te sluiten, zelfs al zegt hij dat hij niet naar binnen is gegaan.’

‘Begrepen. Ik zal het team Dacty bij hem langs sturen voor de vingerafdrukken.’

Nadat Ballard haar handschoenen had aangetrokken, liep ze achter Doucette aan het huis binnen. Het mondkapje was zo goed als zinloos. De walgelijke geur van de dood was een regelrechte aanslag, al ademde ze door haar mond.

Doucette was groot en breedgeschouderd. Ballard kon niets zien totdat ze binnen was en langs hem heen was gelopen. Het huis was een zwevende constructie op de helling, met een adembenemend uitzicht op een twinkelende zee van licht door de hoge glazen pui. Zelfs op dit uur van de nacht oogde de stad groots en meeslepend.

‘Brandde er licht toen jullie binnenkwamen?’ vroeg Ballard.

‘Nee, nergens,’ antwoordde Doucette.

Dat kon betekenen, wist Ballard, dat de indringer overdag binnen was gekomen of juist ’s avonds laat, nadat de huiseigenaar naar bed was gegaan. Maar meestal sloegen inbrekers overdag hun slag.

Doucette, die ook handschoenen droeg, drukte op een schakelaar naast de deur, en een van de plafondblampen ging aan. Het interieur was ontworpen als een open loft, en vanaf elk punt in de woonkamer, de eetkamer en de keuken werd het panorama optimaal benut. Als tegenwicht voor het schitterende uitzicht hingen aan de achterwand drie enorme kunstwerken, een serie van een rode vrouwenmond.

Ballard zag glasscherven op de vloer naast het keukeneiland, maar geen gebroken ruiten. ‘Zijn er sporen van braak?’ vroeg ze.

‘Niet dat we weten,’ zei Doucette. ‘Door het hele huis ligt kapotte rommel, maar geen glas. Het is niet duidelijk hoe of waar de indringer binnen is gekomen.’

‘Oké.’

‘Het lichaam ligt hier.’

Hij liep vanuit de woonkamer naar een gang en hield een hand voor de bandana en zijn mond als extra bescherming tegen de verstikkende walm.

Ballard volgde. Het eigentijdse huis was gelijkvloers gebouwd. Ze vermoedde dat het dateerde uit de jaren vijftig, toen één verdieping nog genoeg werd gevonden. Tegenwoordig hadden alle huizen in de heuvels meerdere verdiepingen en werd de bouwvergunning maximaal benut.

Ze kwamen langs openstaande deuren van een slaapkamer en een badkamer, en eindigden in de masterbedroom. Het was er een bende. Een staande lamp was omgevallen, de kap gedeukt, de gloeilamp kapot. Kleren lagen lukraak verspreid over het bed, en een glas op een hoge voet waar zo te zien rode wijn in had gezeten was op het witte kleed in tweeën gebroken, met een grote vlek eronder.

‘Voilà,’ zei Doucette. Hij wees op de openstaande deur van de badkamer en deed een stap opzij om Ballard voor te laten gaan.

Ballard bleef in de deuropening staan. Het slachtoffer lag op haar rug op de vloer. Het was een grote vrouw, en haar armen en benen waren wijd gespreid. Haar ogen waren open, haar onderlip was gebarsten en er zaten diepe wonden in haar rechterwang, zodat grijsroze weefsel zichtbaar was. Een stralenkrans van opgedroogd bloed uit een onzichtbare hoofdwond waaierde uit over de witte tegels.

Een flanellen, met kolibries bedrukt nachthemd was tot boven de borsten opgestroopt. Haar voeten waren bloot en lagen een meter van elkaar. De schaamstreek vertoonde geen blauwe plekken of verwondingen.

Ballard zag zichzelf in de grote spiegel aan de andere kant van de ruimte. Ze hurkte neer met haar handen op haar bovenbenen en bestudeerde de tegelvloer, alert op voetafdrukken, bloed en andere sporen. Afgezien van het opgedroogde bloed rondom het hoofd liep er tussen het lichaam en de deur naar de slaapkamer een stippellijn van kleine bloedvlekken.

‘Deuce, ga de voordeur dichtdoen,’ zei ze.

‘Eh... oké,’ zei hij. ‘Hoezo?’

‘Doe het nou maar gewoon. En ga daarna even in de keuken kijken.’

‘Wat moet ik daar zien?’

‘Een waterbakje op de vloer. Schiet eens op.’

Doucette vertrok en Ballard hoorde zijn zware voetstappen in de gang. Ze ging staan en liep heel behoedzaam de badkamer in, totdat ze bij het lichaam was. Weer hurkte ze neer. Met een gehandschoende hand steunend op de vloer boog ze zich naar voren in een poging om

de hoofdwond beter te bekijken. Het donkerbruine haar van de dode vrouw was echter zo vol en krullend dat ze niets kon zien.

Ballard keek om zich heen. Rondom het bad was een marmeren rand, met een hele verzameling flesjes en potjes en geheel opgebrande kaarsen. Ook lag er een opgevouwen handdoek. Ballard richtte zich op en keek in het bad. Dat was leeg, al zat de stop er wel in – zo'n stop met een rubberen rand. Ze stak haar hand uit en draaide de kraan open, liet die even lopen.

Ze ging weer staan. Er was genoeg water in het bad gelopen om een plas te vormen rondom de afvoer. Ze wachtte af en bleef kijken.

'Er staat een waterbakje.'

Ballard draaide zich om. Doucette was terug.

'Heb je de voordeur dichtgedaan?' vroeg ze.

'Die is dicht,' bevestigde hij.

'Oké, kijk eens goed in het rond. Ik denk dat het een kat is. Iets kleins. Je moet het dierenteam bellen.'

'Wat?'

Ballard wees naar het gezicht van de dode vrouw. 'Dat heeft een dier gedaan. Een hongerig dier. Ze beginnen met het zachte weefsel.'

'Dat meen je niet.'

Ze keek weer in het bad. De plas was kleiner geworden. De stop sloot niet goed af.

'De wond in het gezicht heeft niet gebloed,' zei ze. 'Die is dus post mortem toegebracht. De hoofdwond is de doodsoorzaak.'

Doucette knikte. 'Iemand is van achteren op haar af gekomen en heeft haar schedel ingeslagen.'

'Nee,' zei Ballard. 'Het was een ongeluk.'

'Hè?' zei Doucette.

Ballard wees naar alle spulletjes op de rand van het bad. 'Op basis van de staat van ontbinding schat ik dat het drie dagen geleden is gebeurd,' zei ze. 'Ze doet overal het licht uit voordat ze naar bed gaat. Waarschijnlijk liet ze alleen de staande lamp in de slaapkamer branden. Ze gaat naar de badkamer, laat het bad vollopen, steekt kaarsen aan en legt een handdoek klaar. Het warme water zorgt voor stoom

en ze glijdt uit op de gladde tegels, misschien toen ze bedacht dat ze haar wijnglas op het nachtkastje had laten staan. Of toen ze haar nachthemd uit wilde trekken voordat ze in bad ging.’

‘En die lamp dan? En de wijnvlek?’ vroeg Doucette.

‘De kat.’

‘O, en jouw naam is Holmes?’ smaalde Doucette.

Ballard negeerde zijn sarcasme.

‘Ze was veel te dik,’ ging ze verder. ‘Misschien glijdt ze uit door een onverwachte beweging terwijl ze zich uitkleedt – “O, ik ben mijn wijn vergeten” – en stoot ze haar hoofd tegen de rand van het bad. Ze is dood, de kaarsen branden op, het water loopt langzaam weg doordat de stop lekt.’

Doucette stond met zijn mond vol tanden.

Kijkend naar het aangevreten gezicht van de vrouw vervolgde Ballard haar reconstructie. ‘Op de tweede dag of zo krijgt de kat honger,’ concludeerde ze. ‘Hij is radeloos, en dan vindt hij haar.’

‘Jezus,’ zei Doucette.

‘Ga je maat halen, Deuce. Zorg dat jullie de kat vinden.’

‘Wacht eens even. Als ze in bad wilde gaan, waarom droeg ze dan al een nachthemd? Je doet toch pas na een bad je pyjama aan?’

‘Wie weet? Misschien komt ze thuis van haar werk of een etentje, ze verkleedt zich in iets makkelijk, misschien kijkt ze nog even tv... en dan besluit ze in bad te gaan.’

Ballard gebaarde naar de spiegel. ‘Ze was obees. Waarschijnlijk zag ze zichzelf niet graag bloot in de spiegel. Ze komt thuis, doet nachtkleding aan, en die kleren houdt ze aan totdat ze in bad gaat.’

Ballard draaide zich om en liep langs Doucette weg uit de badkamer.

‘Zorg dat jullie de kat vinden,’ herhaalde ze.

2

Tegen drie uur 's nachts was Ballard klaar in het huis in de heuvels. Daarna reed ze terug naar Hollywood Division, waar ze aan het werk ging in een van de hokjes op de rechercheafdeling. De enorme kantoorruimte, met overdag werkplekken voor achtenveertig rechercheurs, was na middernacht verlaten, zodat Ballard altijd kon gaan zitten waar ze wilde. Ze koos een bureau in de hoek, zo ver mogelijk bij het operationeel centrum in de hal aan de voorkant vandaan, om geen last te hebben van het rumoer en het radioverkeer. Daar kon ze als een soldaat in een schuttersputje achter het computerscherm en de halve scheidingswanden verdwijnen. Ze ging zitten en concentreerde zich op het muteren.

Nadat ze het verslag van de inbraak waar ze haar dienst mee was begonnen had afgerond, was de dode vrouw in de badkamer aan de beurt. Zolang er geen patholoog aan te pas was gekomen, kwalificeerde ze de doodsoorzaak als onbepaald. Ze had haar conclusie stevig onderbouwd: ze had een politiefotograaf laten komen en alles gedocumenteerd, zelfs de kat. De familie of haar superieuren zouden kritiek kunnen hebben op haar voorlopige conclusie, maar ze vertrouwde erop dat de lijkschouwing geen geweld aan het licht zou brengen en dood door ongeval zou bevestigen.

Ze werkte in haar eentje. Haar partner, John Jenkins, was met rouwverlof. Rechercheurs die 's nachts werkten werden bij afwezigheid niet vervangen. Ballard was halverwege de eerste nacht van zeker

een week solo – het hing ervan af wanneer Jenkins terugkwam. Zijn vrouw had kanker gehad en was na een lang en pijnlijk ziekbed overleden. Hij was er kapot van, en ze had tegen hem gezegd dat hij zoveel tijd kon nemen als hij nodig had.

Ze sloeg haar blocnote open bij de pagina met de gegevens over het tweede onderzoek en opende een blanco formulier op het scherm. Voordat ze begon boog ze haar hoofd naar voren en trok ze de kraag van haar bloes omhoog tot aan haar neus. Ze meende vaag de geur van ontbinding en dood op te vangen, maar ze kon niet vaststellen of de geur daadwerkelijk in haar kleren was getrokken. Het kon ook een olfactorische herinnering zijn. Toch zou ze haar voornemen om het pak die week nog een keer te dragen laten varen. Het moest naar de stomerij.

Nog voor ze weer opkeek hoorde ze het metalige geknars van een la die dicht werd geschoven. Over de rand van het tussenschot heen keek ze naar de andere kant van de ruimte, waar vier metalen archiefkasten stonden. Elk paar rechercheurs had vier laden tot hun beschikking.

Maar de man die Ballard op dit nachtelijke uur een la open zag trekken was geen rechercheur die ze herkende, en ze kende hen allemaal van het maandelijks teamoverleg dat altijd overdag plaatsvond. De man die schijnbaar willekeurig laden opende had grijs haar en een snor. Ballard wist intuïtief dat hij geen lid was van hun team. Ze liet haar blik door de hele ruimte gaan. Verder was er niemand.

De man opende en sloot weer een andere la. Ballard maakte van het geluid gebruik om op te staan van haar stoel. Voorovergebogen, verscholen achter de tussenschotten, liep ze naar het middenpad, zodat ze de indringer ongezien van achteren kon naderen.

Haar jasje zat nog in de kartonnen doos in de kofferbak van haar auto, dus kon ze makkelijk bij de Glock in de holster aan haar heupriem. Ze legde haar hand erop en bleef drie meter achter de man staan.

‘Hé, wat moet dat?’ zei ze.

De man verstijfde. Langzaam haalde hij zijn handen uit de openstaande lade, en hij hield ze omhoog zodat zij ze kon zien.

‘Heel goed,’ zei Ballard. ‘Zou je nu zo vriendelijk willen zijn om me te vertellen wie je bent en wat je aan het doen bent?’

‘Mijn naam is Bosch,’ zei hij. ‘Ik heb hier met iemand afgesproken.’
‘O? Iemand die zich verstoppt in een la?’

‘Nee, ik heb hier vroeger gewerkt. Ik ken Money. Hij zei dat ik in de kantine kon wachten totdat de man die ik wil spreken er is. Ik ben uit verveling een beetje gaan zwerven. Mijn fout.’

Ballard ontspande zich een klein beetje en liet het wapen los. Ze herkende de naam Bosch, en het stelde haar ook gerust dat hij Munroes bijnaam kende. Toch bleef ze achterdochtig.

‘Heb je de sleutel van je oude kast gehouden?’ vroeg ze.

‘Nee,’ zei Bosch. ‘De kast zat niet op slot.’

Ballard kon het indrukslot aan de bovenkant van de kast zien, en dat stak inderdaad uit, dus waren de laden niet vergrendeld. De meeste rechercheurs hielden hun archief achter slot en grendel.

‘Kun je je legitimeren?’ vroeg ze.

‘Natuurlijk,’ zei Bosch. ‘Maar bedenk wel dat ik een politiemann ben. Ik draag een wapen op mijn linkerheup, en dat kun je zien als ik mijn legitimatie pak. Oké?’

Ballard legde haar hand weer op de holster. ‘Bedankt voor de waarschuwing,’ zei ze. ‘Zeg, laat die legitimatie maar zitten. Zullen we eerst dat wapen even veiligstellen? Daarna kunnen we...’

‘Daar ben je, Harry.’

Ballard keek naar rechts en zag dat Munroe binnenkwam, de officier van dienst. Het was een magere man die nog steeds met zijn handen op zijn riem liep, als een straatagent, hoewel hij tegenwoordig nog maar zelden buiten het bureau kwam. Hij droeg alleen nog een wapen aan zijn riem, dat was verplicht. De andere zware onderdelen van de uitrusting bewaarde hij in een bureaula. Munroe was niet zo oud als Bosch, maar hij had wel een snor, net als de meeste smerissen die in de jaren zeventig en tachtig van de vorige eeuw bij het korps waren gekomen.

Hij zag Ballard en wist aan haar houding dat ze op haar qui-vive was. ‘Ballard, wat is het probleem?’

‘Hij is hier naar binnen gelopen en bekeek dossiers,’ zei ze. ‘Ik wist niet wie hij was.’

‘Het is oké,’ zei Munroe. ‘Hij is goed volk. Vroeger werkte hij hier bij Moordzaken – toen we nog een afdeling Moordzaken hadden.’

Munroe draaide zich opzij naar Bosch. ‘Waar was jij nou mee bezig, man?’

Bosch haalde zijn schouders op. ‘Ik keek gewoon even in de laden die vroeger van mij waren. Ik verveelde me.’

‘Dvorek is inmiddels binnen. Hij wacht op je in de aangiftekamer,’ zei Munroe. ‘Ik wil dat je nu meteen met hem gaat praten. Ik haal hem niet graag van straat. Hij is een van mijn beste mannen en hij moet zo snel mogelijk weer aan het werk.’

‘Begrepen,’ zei Bosch.

Bosch liep met Munroe mee naar de centrale hal, waar de meldkamer en de aangiftekamer op uitkwamen. Bosch keek nog een keer om naar Ballard en knikte. Ballard keek hem alleen na.

Toen ze weg waren, liep Ballard naar de laatste la waar Bosch in had gekeken. Er was met plakband een visitekaartje op geplakt. Zo gaf iedereen aan welke la van hem of haar was.

RECHERCHEUR CESAR RIVERA
ZEDENRECHERCHE HOLLYWOOD

Ze bekeek de inhoud. De la was maar halfvol en de mappen waren naar voren gevallen, waarschijnlijk doordat Bosch erin had gebladerd. Ze duwde het hele pakket weer overeind en bekeek wat Rivera op de etiketten had geschreven. Het waren voornamelijk slachtoffernamen en zaaknummers. Op andere mappen stonden de namen van de grote straten in het district, waar vermoedelijk diverse meldingen van verdachte activiteiten in werden bewaard.

Ze schoof de la dicht en keek in de twee laden erboven, want ze had Bosch er ten minste drie horen openen.

De inhoud was vergelijkbaar: mappen met de namen van slachtoffers, het type misdrijf en een zaaknummer. Voor in de bovenste la lag

een verbogen paperclip. Ze bestudeerde het indrukslot op de bovenste hoek van de kast. Het was een eenvoudig standaardslot, en ze wist dat je het met een paperclip makkelijk open kon krijgen. Bescherming van het archief zelf was geen prioriteit, want ze bevonden zich in een extra beveiligd politiebureau.

Ballard deed de laden weer dicht, drukte het slot in en liep terug naar het bureau dat ze gebruikte. Bosch' nachtelijke bezoekje bleef haar intrigeren. Ze wist dat hij de paperclip had gebruikt om het slot te openen, en dat betekende dat hij niet zomaar uit nieuwsgierigheid was gaan neuzen. Zijn nostalgische verhaal over de laden die hij vroeger gebruikte was een smoes.

Ze pakte haar koffiekop en ging naar de kantine op de benedenverdieping om verse koffie te halen. Zoals gewoonlijk was er niemand. Met een volle kop koffie liep ze naar de centrale hal. Munroe zat aan zijn bureau in de meldkamer achter het inzetscherm, met een plattegrond van het district waar op te zien was waar alle eenheden zich bevonden. Hij hoorde Ballard pas toen ze achter hem kwam staan.

'Rustig?' vroeg ze.

'Nu wel,' zei hij.

Ballard wees naar een cluster van drie gps-locators op dezelfde plek. 'Wat gebeurt daar?'

'Dat is de foodtruck van Mariscos Reyes. Daar zijn drie eenheden code zeven.'

Het was een eetpauze bij een foodtruck op de hoek van Sunset en Western. Opeens beseft Ballard dat ze zelf geen pauze had genomen om iets te eten en dat ze trek begon te krijgen. Ze wist alleen niet of ze zin had in vis.

'Zeg, wat kwam Bosch eigenlijk doen?'

'Hij wilde Relic iets vragen over een lichaam dat hij negen jaar geleden heeft aangetroffen. Ik neem aan dat Bosch eraan werkt.'

'Hij zei dat hij nog steeds bij de politie zit. Maar hij werkt niet voor ons, toch?'

'Nee, hij zit als invaller in de Valley voor het San Fernando PD.'

'Wat heeft San Fernando te maken met een moord die hier is gepleegd?'

‘Ik heb geen idee, Ballard. Dat had je aan hem moeten vragen toen hij hier was. Nu is hij weg.’

‘Dat was snel.’

‘Omdat Relic zich geen barst kon herinneren.’

‘Is Dvorek weer aan het werk?’

Munroe wees op het cluster op het scherm. ‘Ja, maar op dit moment code zeven.’

‘Ik wilde er zelf een paar taco’s gaan halen. Kan ik voor jou iets meenemen?’

‘Nee, bedankt. Neem een porto mee.’

‘Doe ik.’

Op de terugweg liep ze de kantine in, waar ze haar koffie door de gootsteen goot en het kopje omspoelde. Vervolgens pakte ze een portofoon uit het oplaadrek op de afdeling en verliet ze het bureau door de achterdeur. Het was fris geworden, en ze haalde haar jasje uit de kofferbak van haar burgerwagen. Ze trok het aan voordat ze wegreed van het parkeerterrein.

Relic stond nog bij de foodtruck toen Ballard aankwam. Als brigadier had Dvorek een wagen voor zichzelf, dus zocht hij in zijn pauzes meestal het gezelschap van collega’s op.

‘Sally Ride,’ zei hij, toen hij zag dat Ballard naar het krijtbord was gelopen.

‘Hoe gaat het?’ vroeg ze.

‘Halverwege de zoveelste nacht in het paradijs.’

‘Ach ja.’

Ballard bestelde een tortilla met garnalen en besprenkelde de vulling royaal met een van de pikante sauzen op de toonbank. Met het eten in haar hand liep ze naar Dvoreks wagen. Hij stond geleund tegen de bumper aan de voorkant te eten. De andere twee agenten stonden tegen de motorkap van hun eigen wagen, die voor die van Dvorek was geparkeerd.

Ballard kwam naast hem staan.

‘Wat heb jij genomen?’ vroeg Dvorek.

‘Garnalen,’ antwoordde ze. ‘Ik bestel alleen van het krijtbord. Dan

moet het wel vers zijn. Ze weten pas wat ze hebben als ze naar de afslag zijn geweest.’

‘Dat zeg jij.’

‘Dat hóóp ik.’ Ze nam haar eerste hap. Het eten was lekker, zonder vissige smaak. ‘Niet slecht,’ zei ze.

‘Ik had de vis speciaal,’ zei Dvorek. ‘Hoogstwaarschijnlijk ben ik al aan de dunne voordat mijn dienst erop zit. Dan mag ik lekker van straat.’

‘Je was al even van straat, toch? Wat wilde die Bosch van je?’

‘Heb je hem gezien?’

‘Ik betrapte hem toen hij in ons archief stond te neuzen.’

‘Ja, hij is behoorlijk wanhopig. Hij werkt aan een oude zaak en is op zoek naar nieuwe aanwijzingen.’

‘In Hollywood? Ik dacht dat hij tegenwoordig in San Fernando werkte.’

‘Dat is ook zo. Het is een eigen dingetje van hem. Een meisje dat hier een jaar of negen geleden is vermoord. Ik heb het lichaam gevonden, maar ik kan me niks herinneren waar hij iets aan heeft.’

Ballard nam nog een hap en knikte. Ze stelde haar volgende vraag met volle mond. ‘Wie was dat meisje?’

‘Een weglopertje. Ze heette Daisy. Ze was vijftien en tippelde. Triest geval. Ik zag haar regelmatig op Hollywood. Op een avond stapte ze in de verkeerde auto. Ik vond haar in een steeg bij Cahuenga. Er was een anonieme melding binnengekomen – dat weet ik nog wel.’

‘Was dat de naam die ze gebruikte?’

‘Nee, haar echte naam. Daisy Clayton.’

‘Werkte Cesar Rivera toen al bij Zeden?’

‘Cesar? Dat weet ik eigenlijk niet. Het is negen jaar geleden. Het zou kunnen.’

‘Weet je misschien nog of Cesar iets met die zaak te maken had? Bosch rommelde in zijn laden.’

Dvorek haalde zijn schouders op. ‘Ik heb het lichaam gevonden en dat heb ik gemeld, Renée, meer niet,’ zei hij. ‘Ik had er verder niks mee te maken. Ik weet nog dat ze me naar het eind van de steeg

hebben gestuurd om afzetlint te spannen en mensen op afstand te houden. Ik kwam nog maar net kijken.'

Negen jaar geleden moest Relic net geen groentje meer zijn geweest.

Ballard knikte en stelde haar laatste vraag. 'Heeft Bosch je dingen gevraagd die ik daarnet niet heb gevraagd?'

'Ja, maar dat ging niet over haar. Hij vroeg naar Daisy's vriendje en of ik hem na de moord ooit nog op straat heb gezien.'

'Wie was dat vriendje?'

'Ook een wegloper, een zwerver. Ik kende hem bij zijn graffiti-tag: Addict. Bosch zei dat hij Adam heette, zoiets. Ik ben het alweer vergeten. Maar het antwoord was: nee, ik heb hem daarna nooit meer gezien. Dat soort omhangers komen en gaan.'

'Wat voor relatie hadden ze?'

'Ze werkten samen. Je weet wel, bescherming. Een meisje zoals zij had iemand nodig. Een soort pooier. Zij tippelde, hij stond op de uitkijk en ze deelden het geld. Behalve die avond, toen liet hij het afweten. En zij had pech.'

Ballard vermoedde dat Bosch met Adam alias Addict wilde praten omdat hij degene was die het meeste zou weten over Daisy Claytons leven, wie ze kende, met wie ze omging en waar ze de laatste avond van haar leven was geweest.

Hij zou ook een verdachte kunnen zijn geweest.

'Je kent Bosch' verhaal?' vroeg hij.

'Ja,' beaamde ze. 'Vroeger werkte hij hier.'

'En de sterren in het trottoir voor de deur, die weet je ook?'

'Natuurlijk.'

Voor Hollywood Division waren gedenksterren in het trottoir geplaatst, als eerbetoon aan de politiemensen van dat bureau die bij hun werk waren omgekomen.

'Een van die sterren is voor inspecteur Harvey Pounds,' vertelde Dvorek. 'Volgens het verhaal was hij vroeger Bosch' leidinggevende. Hij werd ontvoerd en overleed vervolgens aan een hartaanval toen hij werd gemarteld. Dat hield verband met een zaak waar Bosch aan werkte.'